

ข่าวหนังสือพิมพ์ประจำวันที่ ๒- ๔ กันยายน ๒๕๖๐
โดย กองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์

กองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์ขอเสนอข่าวและบทความที่เกี่ยวข้องกับศาลยุติธรรม และกระบวนการยุติธรรม ซึ่งได้ทำการตรวจจากหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับวันที่ ๒ - ๔ กันยายน ๒๕๖๐ ดังต่อไปนี้

ฉบับวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๐

๑. “ศาลนัดไต่สวนคดีชัยภูมิ ป่าแส” จากหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์
๒. “ฎีกาได้ถ้อยรับรอง” จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มติชน แนวหน้า
๓. ภาพข่าว “รุ่นที่ ๕” จากหนังสือพิมพ์แนวหน้า
๔. “ศาลสั่งกคป.ชดใช้ 95 ล. ล้อมปตท.” จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด
๕. “ชายหมุดทองฟ้องตง.หมื่น” จากหนังสือพิมพ์มติชน ข่าวสด แนวหน้า สยามรัฐ
๖. คอลัมน์เหยี่ยวถลาลม “พิมพ์นิยม อุดม เฟื่องฟู” จากหนังสือพิมพ์มติชน

ฉบับวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๐

๑. “เปิดคำพิพากษาศาลฎีกา ยกฟ้องอภิสิทธิ์ - สุเทพ” จากหนังสือพิมพ์มติชน
๒. คอลัมน์กฎหมายวาไรตี้ “การส่งผู้ร้ายข้ามแดน” จากหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์
๓. สัมภาษณ์พิเศษ “วิชา : จำนำข้าว - จีทูจี กระบวนการมีข้อบกพร่อง” จากหนังสือพิมพ์

ฐานเศรษฐกิจ

๔. “อช.ลั่นแพ้ไม่ได้ คดีเกาะปอดะ” จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ฉบับวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐

๑. ภาพข่าว “ปาฐกถาพิเศษ” จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์
 ๒. “ศาลเสียงแตก - ปมสกัดสวน ก.ต.” จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด มติชน ไทยโพสต์
-

เปิดคำพิพากษาศาลฎีกา ยกฟ้อง 'อภิสิทธิ์-สุเทพ'

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ที่ 4288-4289/2560 ศาลฎีกา วันที่ 26 เดือน
มิถุนายน พุทธศักราช 2560

ความอาญา ระหว่าง พนักงานอัยการ
สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นายสมร โหมทอง
ที่ 1 นางหนูชิต คำกอง ที่ 2 โจทก์ร่วม
นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จำเลย
เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อชีวิต
พยายาม

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายสุเทพ เทือกสุบรรณ จำเลย
เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อชีวิต
พยายาม

โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสอง ฎีกาคัดค้าน
คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 21 เดือน สิงหาคม
พุทธศักราช 2558

ศาลฎีกา รับวันที่ 3 เดือน พฤศจิกายน
พุทธศักราช 2559

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและ
พิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวน
ว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่
1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นใจความว่า กรณี
สืบเนื่องจากมีการรวมตัวกันของกลุ่มประชาชน
ที่เรียกตนเองว่า กลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อ
ต้านเผด็จการแห่งชาติ หรือ นปช. หรือกลุ่มคน
เสื้อแดง โดยจัดตั้งขึ้นเพื่อต่อต้านการรัฐประหาร
และมีชื่อเรียก้องทางการเมือง โดยอ้างความไม่

เป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมที่แต่งตั้งขึ้น
ภายหลังการรัฐประหาร กลุ่มผู้ชุมนุม นปช. เห็น
ว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีใน
ขณะนั้นจัดตั้งรัฐบาลโดยมิได้เป็นไปตามวิถีทาง
ประชาธิปไตย จึงมีการชุมนุมทางการเมืองเรียก
ร้องให้จำเลยที่ 1 ยุบสภาหรือลาออก ต่อมาวันที่
9 มีนาคม 2553 จำเลยที่ 1 ออกประกาศเรื่อง
พื้นที่ปรากฏเหตุกระทบต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติการรักษาความ
มั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 จากนั้น
วันที่ 7 เมษายน 2553 จำเลยที่ 1 อาศัยอำนาจ
ตามความในพระราชกำหนดการบริหารราชการใน
สถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ประกาศสถานการณ์
ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตกรุงเทพมหานคร
และปริมณฑล พร้อมจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไข
สถานการณ์ฉุกเฉิน หรือ ศอฉ.ขึ้น มีจำเลยที่
2 รองนายกรัฐมนตรีขณะนั้นเป็นผู้บัญชาการ
ศอฉ. มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการแก้ไข
สถานการณ์ฉุกเฉินตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย
กำกับกับภารกิจของพนักงานเจ้าหน้าที่และ
ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมีอำนาจบังคับ
บัญชาสั่งการส่วนราชการและพนักงานเจ้าหน้าที่
เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดและ
ดำเนินการอื่นใดตามที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย

และวันที่ 18 เมษายน 2553 จำเลยที่ 2
ในฐานะผู้อำนวยการ ศอฉ. มีคำสั่งอนุมัติตาม
หนังสือ ลับ-ด่วนมาก สยก.ศอฉ.ที่ กท 0407.45
(สยก.)/130 ลงวันที่ 17 เมษายน 2553 ให้
เจ้าหน้าที่ของ ศอฉ.สามารถใช้อาวุธปืนและกระสุน
ปืนจริง ตลอดจนมีการใช้พลเม้มนปืนในการปฏิบัติ

หน้าที่ จำเลยที่ 1 มีคำสั่งปรากฏตามกระดาษเขียนข่าวลับ-ด่วนที่สุด ที่ กท 0407.45/148 ให้ คอฉ.ควบคุมการคมนาคมที่มุ่งเข้าพื้นที่สีลม จัดวางกำลังเจ้าหน้าที่ทหารเพื่อสกัดกั้นการเคลื่อนย้ายของกลุ่มผู้ชุมนุม ให้มีการกำหนดแนวห้ามผ่านเด็ดขาด โดยทำเครื่องหมายหรือประกาศให้ผู้ชุมนุมที่มากัดถนนทราบ รวมทั้งกำหนดให้ใช้อาวุธปืนประจำกายได้กรณีจำเป็นเมื่อมีการบุกแนวห้ามผ่านเด็ดขาด ครั้นวันที่ 19 พฤษภาคม 2553 เวลาประมาณ 19.00 น. เจ้าหน้าที่ 1 มีคำสั่งตามกระดาษเขียนข่าวลับ-ด่วนที่สุด ที่ กท 0407.45/717 ให้ คอฉ.ดำเนินการตามมาตรการปิดล้อม สกัดกั้นเพื่อขอคืนพื้นที่บริเวณสวนลุมพินีและพื้นที่ต่อเนื่องจากกลุ่มผู้ชุมนุมตั้งแต่วันที่ 3 นาฬิกา ทำให้เจ้าหน้าที่ทหารเข้าปฏิบัติการปิดล้อมสกัดกั้นกลุ่มผู้ชุมนุมบริเวณสวนลุมพินีและพื้นที่ต่อเนื่องกลุ่มผู้ชุมนุมตามแนวถนนราชปรารภ ถนนเพชรบุรี ถนนพญาไท ถนนศรีอยุธยา และ ถนนราชวิถี โดยให้เข้าปฏิบัติการตั้งแต่เวลาประมาณ 19.00 น. เป็นต้นไป ซึ่งตามหลักปฏิบัติสากลในการควบคุมฝูงชนและปราบจลาจลนั้น เจ้าหน้าที่ปฏิบัติจะไม่ใช้อาวุธปืนและกระสุนปืนจริง โดยขั้นตอนของการใช้กำลังจะมีเพียงการใช้แก๊สน้ำตาและปืนลูกซองกระสุนยางเท่านั้น โดยในระหว่างวันที่ 7 เมษายน 2553 ถึงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553 ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองโดยเจตนาฆ่าผู้ชุมนุมได้ร่วมกันก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ สั่งการให้เจ้าหน้าที่ทหารหน่วยต่างๆ เข้าปฏิบัติการผลักดันผู้ชุมนุม สลายการชุมนุมกระชับพื้นที่หรือขอคืนพื้นที่ โดยให้เจ้าหน้าที่ทหารมีอาวุธปืนจริงและกระสุนปืนจริงมาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ ไม่เป็นไปตามหลักปฏิบัติสากลในการควบคุมฝูงชน โดยจำเลยทั้งสองประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลว่าเจ้าหน้าที่ทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของจำเลยทั้งสองจะใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงใส่ผู้ชุมนุมโดยมีเจตนาฆ่า ทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย ทั้งนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทหารตามคำสั่งของจำเลยทั้งสองข้างต้นในวัน เวลา และสถานที่ต่างๆ กัน ตามฟ้องข้อ 2.1 ถึงฟ้องข้อ 2.17 เป็นเหตุให้มีผู้ถึงแก่ความตายทั้งสิ้น 93 คน รวมทั้งนายพัน คำกอง ด้วย และเป็นเหตุให้นายสมร โหมทอง ถูกเจ้าหน้าที่ทหารยิงโดยเจตนาฆ่า กระสุนปืนถูกนายสมรที่บริเวณด้านหลังขวาใต้สะโพก ไม่ถึงแก่ความตายเนื่องจากแพทย์ทำการรักษาได้ทัน แต่ทำให้ได้รับอันตรายสาหัสด้วยอาการทุกขเวทนาจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน เหตุเกิดที่แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน แขวงดุสิต เขตดุสิต แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี แขวงตลาดยอด แขวงวัดโสมนัส แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร และในหลายท้องที่ใน

เขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 84, 288 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณานายสมร โหมทอง ผู้เสียหายและนางหนูชิต คำกอง ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายพัน คำกอง ผู้ตายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในสำนวนคดีแรก ศาลชั้นต้นอนุญาต โดยให้เรียกนายสมรว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และเรียกนางหนูชิตว่า โจทก์ร่วมที่ 2

ก่อนสืบพยานจำเลยทั้งสองต่างยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายว่า พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ ไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้ โดยผู้ที่มีหน้าที่สอบสวนข้อเท็จจริงในคดีนี้ คือ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ การสอบสวนที่กระทำโดยกรมสอบสวนคดีพิเศษจึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง

โจทก์คัดค้านว่า โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีฆาตกรรม มิได้ฟ้องว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่นอันจะอยู่ในอำนาจสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นอกจากนั้น การกระทำของจำเลยทั้งสองที่โจทก์ฟ้องยังเป็นการกระทำนอกเหนืออำนาจหน้าที่อีกด้วย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ศาลชั้นต้นสอบข้อเท็จจริงจากโจทก์และให้งดสืบพยานแล้ววินิจฉัยว่าศาลอาญาไม่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนนี้ พิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำนวน และยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของโจทก์ร่วมทั้งสองในสำนวนคดีอาญาหมายเลขคดีที่ อ.4552/2556 ของศาลชั้นต้น อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาอาศัยอำนาจตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา 11 (1) ตรวจสอบสำนวนคดีอาญาหมายเลขคดีที่ อ.4552/2556 และ อ.1375/2557 ของศาลชั้นต้น ทั้งสองคดีแล้วทำความเห็นแย้งไม่เห็นชอบกับคำพิพากษาทั้งสองสำนวนดังกล่าว

โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา และโจทก์ร่วมทั้งสองฎีกา โดยอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา ซึ่งทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า เหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองในระหว่างวันที่ 7 เมษายน 2553 ถึงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553 ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน สาเหตุที่มีบุคคลถึงแก่ความตายตามฟ้องข้อ 2.1 ถึงข้อ 2.17

และมีผู้ได้รับอันตรายสาหัสตามฟ้องข้อ 3 เกิดจากการปฏิบัติการทางทหารในการผลักดันผู้ชุมนุม สลายการชุมนุม กระชับพื้นที่หรือขอคืนพื้นที่ โดยเจ้าหน้าที่ทหารใช้อาวุธปืนจริงและกระสุนปืนจริงตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ปรากฏตามกระดาษเขียนข่าวลับ-ด่วนที่สุด ที่ กท 0407.45/148 ที่ให้ คอฉ.ดำเนินการควบคุมการคมนาคมที่มุ่งเข้าสู่พื้นที่สีลม และมีการจัดวางกำลังเจ้าหน้าที่ทหารเพื่อสกัดกั้นการเคลื่อนย้ายของกลุ่มผู้ชุมนุมและให้มีการกำหนดแนวห้ามผ่านเด็ดขาดและให้ทำเครื่องหมายหรือประกาศให้ผู้ชุมนุมที่มากัดถนนทราบ รวมทั้งกำหนดให้สามารถใช้อาวุธปืนประจำกายได้กรณีจำเป็นเมื่อมีการบุกแนวห้ามผ่านเด็ดขาด ทั้งนี้ โดยก่อนหน้านั้นจำเลยที่ 2 รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากจำเลยที่ 1 ให้เป็นผู้อำนวยการศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือ คอฉ.มีคำสั่งอนุมัติไว้ในท้ายหนังสือลับ-ด่วนมาก สยก.คอฉ. ที่ กท 0407.45 (สยก.)/130 ลงวันที่ 17 เมษายน 2553 ให้เจ้าหน้าที่ของ คอฉ. สามารถใช้อาวุธปืนและกระสุนปืนจริงตลอดจนให้ใช้พลแม่ปืนในการปฏิบัติหน้าที่ได้ ต่อมาวันที่ 19 พฤษภาคม 2553 จำเลยที่ 1 ยังมีคำสั่งปรากฏตามกระดาษเขียนข่าวลับ-ด่วนที่สุด ที่ กท 0407.45/717 ให้ คอฉ.ดำเนินการตามมาตรการปิดล้อมสกัดกั้นกลุ่มผู้ชุมนุมเพื่อขอคืนพื้นที่บริเวณสวนลุมพินีและพื้นที่ต่อเนื่องตั้งแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2553 เวลา 3 นาฬิกา โดยให้เข้าปฏิบัติการต่อเนื่องในเวลากลางคืนต่อเนื่องจนถึงเช้า

คดีมีปัญหาคือวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองว่า ศาลอาญามีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองฎีกาทำนองเดียวกันความว่า แม้ตามคำฟ้องของโจทก์บรรยายว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดขณะดำรงตำแหน่งทางการเมือง แต่เป็นเพียงบรรยายให้ปรากฏที่มาของการร่วมกันก่อด้วยการใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ซึ่งนอกเหนืออำนาจหน้าที่ของจำเลยทั้งสองและเป็นคดีฆาตกรรมที่อยู่ในอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษ ทั้งอัยการสูงสุดเท่านั้นที่มีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีประเภทนี้ มิใช่อยู่ในอำนาจพิจารณาและไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) และโจทก์ร่วมทั้งสองมีอำนาจฟ้องเนื่องจากการไต่สวนชั้นสูตรพลิกศพ ส่วนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2558 ให้ข้อกล่าวหาที่กล่าวหาจำเลยทั้งสองตกไปเฉพาะความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการเท่านั้นโดยไม่ได้ทำการไต่สวนความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 84

และ 288 ของทั้งสองสำนวนนี้ จึงแตกต่างกับฟ้องของโจทก์ข้อ 2.5 ถึง 2.15 ที่มีประชาชนไม่มีอาวุธถูกเจ้าหน้าที่ทหารยิงเสียชีวิตจำนวนมาก

คณะกรรมการ ป.ป.ช.จะอ้างว่าเป็นการสลายการชุมนุมตามขั้นตอนได้อย่างไร เมื่อจำเลยทั้งสองยังใช้คำสั่งให้ใช้อาวุธปืนอีกแสดงว่าจำเลยทั้งสองมีเจตนาพิเศษ เพื่อให้มีการเสียชีวิตเกิดขึ้น ดังนั้น หากศาลอาญาไม่มีอำนาจรับพิจารณาคดีนี้และยังไม่ได้สืบพยานเพื่อให้รู้ข้อเท็จจริงเท่ากับว่า คดีฆาตกรรมที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองฟ้องนั้นไม่สามารถเข้าสู่การพิจารณาในศาลใดๆ ได้อีก นั้น เห็นว่าคำฟ้องของโจทก์บรรยายการกระทำของจำเลยทั้งสองเกี่ยวกับเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองในระหว่างวันที่ 7 เมษายน 2553 ถึงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553 ว่า จำเลยที่ 1 ในฐานะนายกรัฐมนตรีออกประกาศเรื่องพื้นที่ปรากฏเหตุกระทบต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 จากนั้น อาศัยอำนาจตามความในพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พร้อมจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินมีจำเลยที่ 2 รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นเป็นผู้อำนวยการ การออกคำสั่งของจำเลยทั้งสองที่ให้เจ้าหน้าที่ทหารผลักดันผู้ชุมนุม สลายการชุมนุม กระชับพื้นที่หรือขอคืนพื้นที่โดยอาวุธที่ใช้ในราชการสงครามเป็นเหตุให้มีผู้ถึงแก่ความตายหลายคนและรับอันตรายสาหัส มาเป็นเหตุกล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 84 และ 288 แสดงว่าการกระทำที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองอ้างว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดเกิดขึ้นจากการออกคำสั่งบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินขณะที่จำเลยทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีกับรองนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้อำนวยการ คอง.หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ตามลำดับ

โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองมิได้ฟ้องจำเลยทั้งสองในฐานะส่วนตัว จึงเป็นการดำเนินคดีแก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกรณีนี้นายกรัฐมนตรีกับข้าราชการการเมืองถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา และกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ตามกฎหมายอื่น และเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับตามฟ้องของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองในทั้งสองสำนวนที่กล่าวหาว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ซึ่งเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญกำหนดขั้นตอนการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีประเภทนี้ไว้โดยเฉพาะแตกต่างไปจากการดำเนินคดีอาญาทั่วไป

โดยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทำความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หากมีมติว่ากรณีมีมูลให้ประธาน ป.ป.ช.ส่งรายงาน เอกสารและพยานหลักฐาน พร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการ

สูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีหรือหากไม่อาจหาข้อยุติเกี่ยวกับการฟ้องคดีก็บอัยการสูงสุดภายในกำหนดเวลา

คณะกรรมการ ป.ป.ช.ก็มีอำนาจยื่นฟ้องคดีเองหรือแต่งตั้งทนายความให้ฟ้องคดีแทนได้ ต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีและให้อำนาจศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองรับพิจารณาพิพากษาคดีอาญาสำหรับการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท และบทใดบทหนึ่งอยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยให้รับพิจารณาพิพากษาข้อความผิดบทอื่นตามที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองในข้อหาฐานเป็นผู้ก่อหรือใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดข้อหาฆ่าคนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80, 83 และ 84 ไว้ด้วยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 มาตรา 250 (2) และ 275 วรรคหนึ่ง ซึ่งใช้บังคับขณะเกิดเหตุ และมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 19 (2), 66 วรรคหนึ่ง, 70 กับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 (1), 10, 11 และ 24 ซึ่งใช้บังคับขณะเกิดเหตุ และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 24/2557 กำหนดให้มีผลบังคับใช้ต่อไป ตรารัฐขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้

แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า พนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นพนักงานสอบสวนและได้ทำการสอบสวนคดีนี้แล้วเสนอความเห็นสั่งฟ้องจำเลยทั้งสอง หลังจากนั้น ส่งสำนวนให้แก่พนักงานอัยการ พนักงานอัยการโดยอัยการสูงสุดออกคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรคท้าย เพราะเป็นคดีฆาตกรรมซึ่งผู้ตายถูกเจ้าหน้าที่ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตายต่อศาลอาญา กระบวนการสอบสวนและสั่งฟ้องคดีนี้จึงไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนและช่องทางตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ตามที่ศาลฎีกาวินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น เมื่อคดีนี้อยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ดังนั้น ศาลอาญาจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนนี้ ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาลเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลชั้นต้นชอบที่จะยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 24, 142 (5) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เมื่อวินิจฉัยตั้งนี้แล้ว กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นนั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน

หมายเหตุ : ศาลอ่านคำพิพากษานี้ เมื่อวันที่ 31 สิงหาคมที่ผ่านมา

กฎหมายว่าไรดี

โดย ช.ช่วงหัวหน้า

๑ 'การส่งผู้ร้ายข้ามแดน'

ก การดำเนินคดีอาญามีหลักว่าต้องมีตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยอยู่ในกระบวนการพิจารณา ตั้งแต่การเรียกให้มาทราบข้อกล่าวหาจนถึงกระบวนการพิจารณาพิพากษาของศาล หากผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยไม่มาศาลก็ออกหมายจับนำตัวมาสู่กระบวนการ แต่มีหลายครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีไปต่างประเทศ การติดตามจับกุมตัวมาดำเนินคดีย่อมมีความซับซ้อนขึ้น โดยต้องอาศัยกฎหมายพิเศษที่เรียกว่า การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

การส่งผู้ร้ายข้ามแดน เป็นความร่วมมือทางกฎหมายระหว่างประเทศในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยประเทศที่ความผิดเกิดขึ้น (ประเทศผู้ร้องขอ) ขอให้ประเทศ (ผู้รับคำขอ) ที่ผู้กระทำความผิดได้หลบหนีไปยังประเทศอื่น คืนตัวมายังประเทศที่ความผิดเกิดขึ้น

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้นการที่รัฐจะดำเนินการจัดส่งไปให้กับประเทศผู้ร้องขอหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับว่าประเทศที่จับผู้ร้ายได้กับประเทศผู้ร้องขอที่ความผิดเกิดขึ้นได้มีสนธิสัญญาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อกันหรือไม่ หากมีต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญา แต่มีบางกรณีแม้ไม่มีสนธิสัญญาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อกันก็ตาม แต่รัฐที่จับผู้ร้ายจะจัดส่งตัวผู้ร้ายก็ได้โดยถือหลักถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่างตอบแทนกัน กล่าวคือหากประเทศที่จับผู้ร้ายได้ยอมส่งตัวผู้ร้ายให้แก่ประเทศที่ร้องขอแล้ว ประเทศที่ร้องขอมียอมพันธกรณีที่จะต้องส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่ประเทศที่ยอมส่งตัวให้ในครั้งแรกด้วยเช่นเดียวกัน

เนื่องด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ขั้นตอนการดำเนินการจะเริ่มโดยวิธีการทางการทูต ผ่านกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองประเทศประสานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการติดตามจับกุม เมื่อได้ตัวแล้วประเทศนั้นๆ จะต้องผ่านกระบวนการไต่สวนของศาลว่าอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือไม่ แล้วจึงมีการส่งผู้ร้ายไปยังประเทศผู้ร้องขอต่อไป

สำหรับประเทศไทย หากมีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไปยังประเทศผู้ร้องขอ กฎหมายภายในที่ใช้บังคับได้แก่ พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ.2551

กำหนดให้ศาลอาญาเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี ซึ่งมีขั้นตอนสรุปได้ดังนี้

1. กระบวนการขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนเริ่มต้นจากประเทศผู้ร้องขอ ร้องขอผ่านมาทางผู้ประสานงานกลาง คืออัยการสูงสุด โดยมีหลักฐานประกอบคำร้องได้แก่ สำเนาคำพิพากษาหรือหมายจับของประเทศผู้ร้องขอ แนบมาด้วย

2. อัยการสูงสุดจะดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ออกหมายจับบุคคลที่ต้องการตัวต่อไป และเมื่อจับตัวตามหมายจับได้แล้วพนักงานอัยการจะนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อไต่สวนโดยเร็ว

3. การพิจารณาคดีชั้นไต่สวนของศาล ศาลจะพิจารณาว่ามีเหตุที่จะส่งตัวไปยังประเทศผู้ร้องขอหรือไม่ ดังนี้

1) บุคคลซึ่งถูกจับนั้นเป็นบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนและมีเชื้อผู้มีสัญชาติไทย

2) คดีมีมูลที่จะรับฟ้องไว้พิจารณา

3) ความผิดซึ่งเป็นเหตุให้ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น เป็นความผิดซึ่งอาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ตามพระราชบัญญัตินี้ กล่าวคือ

ก) ความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ต้องเป็นความผิดอาญาซึ่งกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอและกฎหมายไทยกำหนดให้เป็นความผิดอาญาซึ่งมีโทษประหารชีวิตหรือมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่น ตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป

ข) ไม่ใช่ความผิดในคดีที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ปล่อยตัวหรือพิพากษาให้ลงโทษและผู้นั้นได้พ้นโทษแล้วหรือได้รับการอภัยโทษหรือนิรโทษกรรมหรือคดีขาดอายุความหรือมีเหตุอื่นใดซึ่งไม่สามารถดำเนินคดีแก่บุคคลนั้นตามกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอ

ค) มิใช่เป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารโดยเฉพาะ

เมื่อศาลพิจารณาเป็นความผิดที่สามารถส่งตัวข้ามแดนได้ดังกล่าวข้างต้น ศาลก็จะมีคำสั่งอนุญาตให้จับบุคคลนั้นไว้ เพื่อรอการส่งข้ามแดนไปยังประเทศผู้ร้องขอ แต่ถ้าศาลเห็นว่าพยานหลักฐานมีไม่เพียงพอที่จะส่งตัวข้ามแดนได้ ศาลจะสั่งปล่อยตัวบุคคลนั้นไป

กรณีศาลสั่งปล่อยตัวบุคคลนั้นไป พนักงานอัยการมีสิทธิอุทธรณ์ได้ภายใน 30 วัน และเมื่อศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาอย่างไรคดีจึงจะถึงที่สุด

สำหรับประเทศอื่นหากได้รับคำขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากประเทศไทย ก็จะมีวิธีปฏิบัติคล้ายคลึงกันกับกฎหมายของไทยแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดเท่านั้น เพราะการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมีเจตนารมณ์ร่วมกันเพื่อป้องกันปราบปรามอาชญากรรม มิให้ผู้ร้ายใช้ช่องว่างของกฎหมายหรืออำนาจอธิปไตยของแต่ละประเทศที่แตกต่างกันมาเป็นประโยชน์แก่ตนในการที่ไม่ต้องได้รับโทษ ทั้งนี้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาคมโลกสืบไป.

Source :

งานเศรษฐกิจ

Date :

พ.ศ. 2560

Page :

14

No :

สื่อบางฉบับพิเศษ

วิสา: จำนำข้าว-จุกจิก

กระบวนการมีข้อบกพร่อง

สร้างปรากฏการณ์ส่งนักการเมืองเข้าคุกอย่างน้อย 2 รายจาก “คดีจุกจิกข้าว” นายวิชา มหาคุณ อดีตคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ขณะที่ “คดีจำนำข้าว” ซึ่งมีอดีตนายกรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ จินวัตร เป็นจำเลยหลบหนีคดีศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้เลื่อนอ่านคำพิพากษาเป็นวันที่ 27 กันยายนนี้ ต้องรอลุ้นผลคำตัดสินกัน

นายวิชา ในฐานะประธานคณะกรรมการไต่สวนการทุจริตโครงการระบายข้าวแบบรัฐต่อรัฐ หรือ จีทูจี และคดีจำนำข้าว เล่าย้อนบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่ของคดีนี้ที่ทุกฝ่ายต้องตระหนักร่วมกันเรื่องการมีส่วนร่วมในการปราบปรามการทุจริตของประเทศ โดยคดีนี้รับช่วงต่อหลังนายกถาวรศักดิ์ จันทิก ซึ่งขณะนั้นครบวาระการดำรงตำแหน่ง ป.ป.ช. เนื่องจากมีอายุครบ 70 ปี โดยมีนายประสพ พงษ์ดิวงษ์ เป็นประธานคณะกรรมการไต่สวนได้เริ่มกระบวนการไต่สวนค้นหาความจริง นับตั้งแต่การหาหมาย

ของคำว่า “จำนำข้าว” ว่ามีกระบวนการขั้นตอนอย่างไร

อีกด้านหนึ่ง คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบหมายให้นายเมธี ครอบแก้ว ทำการศึกษาวิจัยโครงการนี้อย่างลึกซึ้งจากผลงานวิจัยนายเมธี ได้เสนอให้ ป.ป.ช. ส่งความเห็นให้รัฐบาลซึ่งเวลานั้นยังไม่ได้เริ่มโครงการ ให้ระงับยับยั้งโครงการนี้ เนื่องจากการดำเนินการรับจำนำข้าวที่ผ่านมาทุกยุคทุกสมัย กระบวนการต่างๆ มีข้อบกพร่อง ทำให้มีการทุจริตคอร์รัปชันเกิดขึ้นอย่างมาก เสนอว่า ควรใช้การประกันราคาข้าวจะดีกว่า แต่รัฐบาลก็ยังดงยื้อยืน เดินหน้าโครงการต่อ อ้างว่าได้เสียงมาจัดตั้งรัฐบาลจะต้องทำ และต้องรับผิดชอบต่อนโยบายที่แถลงต่อรัฐสภา

จำนำข้าว-จุกจิกคดีใหญ่ ป.ป.ช.

เมื่อเริ่มโครงการ ป.ป.ช. มีการตรวจสอบ เพราะมีเรื่องร้องเรียนเข้ามาว่า เกิดการทุจริต มีการสวมสิทธิ์ และนำข้าวมาปลอมปน ในขณะที่กระบวนการต่างๆ ก็มีข้อร้องเรียนมาเป็นระยะๆ ว่า การดำเนินการระบายข้าวแบบจีทูจีไม่เกิดขึ้นจริง อีกด้านหนึ่งได้ข้อมูลจาก ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน (นายศรีราชา วงศารยางกูร) ในขณะนั้นว่า ได้รับเรื่องร้องเรียนมาเช่นเดียวกันและจากการลงตรวจพื้นที่ก็พบว่าโรงสีหลายโรงเข้าข่ายการทุจริต

คดีนี้เป็นคดีใหญ่ ระหว่างการไต่สวนมีมวชนมากกดดันมายื่นคำร้อง มาขอถอดถอนเนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องเขามีอำนาจ มีกองกำลัง มีมวชนจำนวนมาก

วิชา มหาคุณ

เราได้ข้อมูลจากหลายช่องทางจำนวนมากมาจากสมาคมค้าข้าว กลุ่มพ่อค้าข้าว ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการค้าข้าวที่ให้ข้อมูลตั้งข้อสังเกตว่า การขายข้าวแบบจีทูจีที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปได้ เพราะเป็นตัวแทนมณฑล ไม่ใช่ตัวแทนระดับรัฐหรือของรัฐบาลที่ต้องผ่านองค์กรพิชผลทางการเกษตรที่ทาง WTO กำหนดเอาไว้ ซึ่งของจีนนั้นต้องทำผ่าน COFCO จึงต้องเชื่อว่า บริษัทที่เกี่ยวข้องนั้นเข้ามาอย่างไร ใครชักใยอยู่เบื้องหลัง กระทั่งเริ่มรู้ว่า กระบวนการนี้เสียเปรียบ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) กับลูกน้องเข้ามาเกี่ยวข้อง

จุดสำคัญข้อมูล“ยิ่งลักษณ์”

ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ทำหนังสือเดือนรัฐบาลเป็นครั้งที่ 2 และนำไปสู่การเสนอคณะกรรมการ ป.ป.ช.ให้ไต่สวนคุณบุญทรง เตริยาภิรมย์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ กับพวก รวมถึงคุณยิ่งลักษณ์ อดีตนายกรัฐมนตรีนี่ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญเพราะเป็นผู้ที่คุมและทราบเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ที่น้ำจะต้องรู้และเกี่ยวข้อง ในฐานะประธานคณะกรรมการนโยบายข้าวแห่งชาติ (กชช.) ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มองว่า ละเลย หรือละเว้นการปฏิบัติ ไม่ระงับยับยั้งจนทำให้เกิดความเสียหาย?

“ใช่ครับ จะบอกว่าไม่ทราบ ไม่มีการเสนอเลยหรือ กระบวนการต้องผ่านความรู้เห็นของคณะกรรมการ กชช. ซึ่งมีข้อมูลระบุว่า ได้ตั้งคณะกรรมการปิดบัญชีเงินและคณะกรรมการ

มีบรรทัดฐานอยู่หลายคดีแล้ว แต่ไม่ลึกเท่าที่คดีนี้ ไม่เสียหายหนักมากเท่านี้

ชุดนี้ก็ทำหนังสือเดือนเช่นกันว่าไม่ควรใช้กระบวนการรับจำนำข้าวเพราะเกิดการขาดทุนมหาศาล ซึ่งนายกรัฐมนตรีก็นับทราบทุกครั้งที่มีการชี้แจงมา และในฐานะนายกรัฐมนตรี ซึ่งศาลฎีกาเคยวินิจฉัยไว้ว่า นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินทุกอย่าง ควบคุมทุกกระทรวง ทบวง กรม จะอ้างว่าไม่ทราบไม่ได้ เราก็เห็นว่า จุดนี้ทำให้เป็นพิรุณ แต่ว่าท่านจะผิดหรือไม่ผิดก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ทุจริตเชิงนโยบายมี 2 ลักษณะ สำหรับการตั้งข้อสังเกต

ที่ว่า ในชั้นอัยการนั้นได้ชี้ให้ไปในทำนองที่ว่า นางสาวยิ่งลักษณ์ อดีตนายกรัฐมนตรีนี่ เปิดทางให้มีการทุจริตด้วยนั้น

นายวิชา ให้ความเห็นว่าเป็นการดำเนินการทางสำนวนซึ่ง ป.ป.ช.นั้นทำหน้าที่ส่งเรื่องให้กับอัยการ ส่วนอัยการจะฟ้องอะไรบ้างในข้อเท็จจริงก็ไปดูตัวบทกฎหมายซึ่งเป็นอำนาจของอัยการเอง

เน้นย้ำว่า ข้อมูลทุกชั้นที่ได้ ป.ป.ช.นำไปใช้ประโยชน์ทั้งหมดจากการตรวจสอบเบื้องต้น พบความปกติในการตรวจรับ ซึ่งก็สอดคล้องกับที่คณะกรรมการตรวจสอบบัญชีระบุว่า มีข้าวหายจากโกดัง นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่แสดงร่องรอยให้เห็น แต่ยังไม่มิตัวเลขยืนยันชัดเจน กระทั่งมีข้อสรุปจากคณะกรรมการตรวจสอบข้าวชุดของ ม.ล.ปนัดดา ดิศกุล ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ในเวลาต่อมา

รวมถึงข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายของพรรคประชาธิปัตย์ฝ่ายค้าน ซึ่งนำโดยนายแพทย์วรงค์ เวลานั้น เป็นจุดเริ่มต้นให้เรียกของจริงมาดู และนำมาตรวจอย่างละเอียดทุกฉบับ เพราะผิดปกติที่ไม่เปิดบัญชีไว้ที่ธนาคาร

แล้วจ่ายเงินเข้าบัญชี แต่จ่ายเป็นแคชเชียร์เช็คให้กรมการค้าต่างประเทศ ซึ่งศาลวินิจฉัยว่า การซื้อข้าวก็วนเวียนอยู่ในประเทศ เพราะเป็นการซื้อหน้าคลัง มันไม่ได้ส่งไปทางเรือ ไม่มีการส่งออก

จากคำพิพากษาของศาลฎีกาว่าการเมืองสั่งให้จำคุก นายบุญทรง เตริยาภิรมย์ และนายภูมิ สาระผล เป็นเวลาหลายสิบปีในครั้งนี้ได้สร้างบรรทัดฐานใหม่เกี่ยวกับอัตราโทษหนักได้หรือนั้น นายวิชา ระบุว่า โทษสูงเนื่องจากมีหลายกรรมหลายกระทรวง ศาลไม่ได้ทำนอกเหนือกฎหมาย

จริงๆ มีบรรทัดฐานอยู่หลายคดีแล้ว แต่ไม่ลึกเท่าที่คดีนี้ ไม่เสียหายหนักมากเท่าที่อย่างกรณีทุจริตเรือรถดับเพลิงที่จะเห็นได้ว่า มีข้าราชการเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แต่คดีนั้นเป็นกาตั้งเรื่องจากข้างล่างจากข้าราชการแล้วส่งไปให้นักการเมืองซึ่งเห็นชอบด้วย แต่คดีนี้วางแผนลงมาจากข้างบน

เพราะฉะนั้น กระบวนการทุจริตเชิงนโยบายอาจจะเกิดขึ้นได้ทั้ง 2 แบบ คือ ขึ้นไปจากข้างล่าง หรือลงมาจากข้างบน... ■

‘วิกฤตติตุลาการ’ จุดจบแห่งแรกแห่งจากฝ่ายบริหาร

ตอนหนึ่งในการสนทนา นายวิชา แลกเปลี่ยนประสบการณ์ครั้งสำคัญเมื่อปี 2534 สมัยเป็นเลขาธิการประธานศาลฎีกา ซึ่งเกิดความขัดแย้งทางความคิดขึ้นระหว่าง คณะกรรมการตุลาการ (ก.ต.) กับ นายประภาศน์ อวยชัย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ที่ได้แย้งกันเรื่องตัวบุคคลที่จะเป็น “ประธานศาลฎีกา” โดยฝ่ายตุลาการมองว่า เป็นการแทรกแซง เพราะเป็นการแต่งตั้งประมุขผู้ตุลาการจึงเกิดการคัดค้านกันขึ้น มีผู้พิพากษาจำนวนมาก ทำหนังสือยื่นถึง นายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น

เหตุการณ์บานปลาย กระทั่งนายประภาศน์ ได้ตั้งคณะกรรมการสอบทางวินัย

กลุ่มผู้ที่คัดค้าน ให้ไล่ออกจากราชการ ผู้พิพากษากลุ่มนี้ได้กราบบังคมทูลฯ ร้องทุกข์ต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เข้าไปในสำนักพระราชวัง และได้โปรดเกล้าฯ มาทางรัฐบาลว่า เป็นเรื่องของความแตกแยกทางความคิดที่เห็นไม่ตรงกันได้ ไม่ใช่ความผิด หรือเป็นเรื่องร้ายแรงอะไร เพราะคนเราคิดไม่ตรงกันได้ ไม่ต้องออกจากราชการ จึงได้กลับมาตำแหน่งเดิม และได้เลื่อนตำแหน่งกันตามปกติ

“จากจุดนั้นได้สร้างการเปลี่ยนแปลงเกิดรัฐธรรมนูญปี 2540 ขึ้น มีการแยกศาลออกจากกระทรวงยุติธรรมอย่างเด็ดขาด ให้ศาลเป็นองค์กรอิสระ ไม่ให้ฝ่ายบริหารมายุ่งเกี่ยวกับการบริหารจัดการ การตัดสินใจคดีของศาล เข้ามาแทรกแซงไม่ได้ เป็น

ปรากฏการณ์ เป็นประวัติศาสตร์ นี่คือการปฏิรูปแบบถอนรากถอนโคนเลย และไม่มีทางเปลี่ยนกลับไปอีกแล้ว ไม่มีทาง

กรณีของนายศิริชัย วัฒนโยธิน อดีตประธานศาลอุทธรณ์ เป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงการกำกับกันเอง ผู้พิพากษาใช้กระบวนการวิธีการภายในจัดการกันเอง ไม่ใช่คนละฝั่ง มีฝ่ายเดียวแต่คิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการแต่งตั้งตำแหน่ง พอใจบ้าง ไม่พอใจบ้างก็ดำเนินการไปตามครรลอง

นี่คือ ตัวอย่างหนึ่งของการกำกับกันเอง นี่คือการเปลี่ยนแปลงด้วยกันเอง ทำในระบบ ไม่ได้ออกไปนอกระบบแต่อย่างใด ■

	Subject Heading :
Source : ไทยรัฐ (ข่าย)	
Date : - 3 ก.ย. 2560 Page : ๗/5	No :

อช.ล้มแพ้ไม่ได้ คดี'เกาะปอดะ'

กรณีศาลจังหวัดกระบี่มีคำพิพากษาให้เอกชนชนะคดีครอบครองที่ดินจำนวน 71 ไร่บนเกาะปอดะแหล่งท่องเที่ยวชื่อดังเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี จ.กระบี่ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เมื่อวันที่ 25 ก.ค.ที่ผ่านมา

เมื่อวันที่ 1 ก.ย. นายฉัฐพล รัตนพันธุ์ ผอ.ส่วนกิจการทางทะเล กรมอุทยานแห่งชาติฯ เปิดเผยว่า กรมอุทยานฯ ได้รับสำเนาคำพิพากษาของศาลจังหวัดกระบี่เมื่อวันที่ 19 ส.ค. และได้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่ออุทธรณ์คดีนำเกาะปอดะกลับมาเป็นสมบัติ

ของแผ่นดินมีนายทรงธรรม สุขสว่าง ผอ.สำนักอุทยานฯ เป็นประธาน และจะมีการยื่นอุทธรณ์ก่อนวันที่ 27 ก.ย.2560 ครบกำหนดวันที่เปิดให้อุทธรณ์ โดยกรมอุทยานฯ จะสู้คดีในชั้นอุทธรณ์ 3 ประเด็นคือ ประเด็นแรก เอกสารที่เอกชนนำมาแสดงไม่ตรงกับพื้นที่ โดยเอกสารหรือ ส.ค.1 ที่เอกสารนำมาแสดงระบุเกาะปอดะอยู่ในหมู่ที่ 2 แต่ข้อเท็จจริงที่ศาลฎีกาเคยพิพากษาคัดสินให้กรมอุทยานฯชนะหลังจากต่อสู้มา 26 ปี เกาะปอดะตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ที่สำคัญหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ภาพถ่ายทางอากาศเมื่อปี 2510 หลักฐานการแบ่งเขตปกครองเพื่อยืนยันว่า พื้นที่เกาะปอดะอยู่ในเขตหมู่ 3 ต.อ่าวนาง ไม่ใช่มู่ 2 ตามที่เอกชนนำมายื่นฟ้อง และตั้งข้อสังเกตว่าเอกสารของเอกชนอาจเป็น ส.ค.1 บินมาจากที่อื่น ประเด็นที่สองการใช้ประโยชน์บนเกาะ

นายฉัฐพลกล่าวอีกว่า จากการแปลภาพถ่ายทางอากาศก่อนปี 2510 พบว่า ไม่มีการทำประโยชน์ใดๆ ในพื้นที่ สภาพของเกาะปอดะมีสภาพเป็นป่า ไม่มีต้นมะพร้าวอย่างปัจจุบัน และประเด็นที่สาม ส.ค.1 ที่เอกชนนำมาแสดงทับซ้อนกับที่ศาลฎีกาเคยตัดสินไปแล้ว นอกจากนี้ กรมอุทยานฯ ยังมีเอกสารหลักฐานที่เตรียมไว้สู้คดีให้ถึงที่สุด งานนี้แพ้ไม่ได้ นี่คือเดิมพันครั้งสำคัญในการรักษาประโยชน์ให้ราชการและแผ่นดิน ในสัปดาห์หน้าจะมีการประชุมคณะกรรมการสู้คดีอุทธรณ์ครั้งสุดท้ายก่อนยื่นอุทธรณ์ประมาณกลางเดือน ก.ย.

ผอ.ส่วนกิจการทางทะเล กรมอุทยานฯ กล่าวต่อว่า ที่สำคัญจากการลงพื้นที่เมื่อช่วงต้นเดือน ส.ค. เพื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐาน ของนายรัชฎา นนดิ-ธรรมกุล อธิบดีกรมอุทยานฯ ที่ได้ติดตามคดีนี้ด้วยตัวเอง พบว่ามีเจ้าหน้าที่กรมอุทยานฯ เบิกความไม่เป็นที่พอใจต่อหน่วยงานของตนเอง จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้แพ้คดีความ ขณะนี้ได้นำคำพิพากษามาตรวจสอบดูข้อบกพร่องที่ทำให้แพ้คดีนี้ว่าทำไมถึงแพ้ เพราะก่อนหน้านี้กรมอุทยานฯ ฟ้องร้องเอกชนถึงชั้นศาลฎีกา และชนะ แต่อยู่ๆ มาแพ้ในคดีแพ่ง นอกจากนี้ พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ ได้ยื่นคำขอคัดค้านคำพิพากษาศาลจังหวัดกระบี่ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยเตรียมเอกสาร เช่น ภาพถ่ายทางอากาศย้อนหลัง คำให้การพยานบุคคล หลักฐานการครอบครองทำประโยชน์ เพื่อให้พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ ยื่นอุทธรณ์ด้วย

นายฉัฐพลกล่าวอีกว่า ส่วนการบริหารจัดการบนเกาะปอดะ ขณะนี้กรมอุทยานฯ ยังบริหารจัดการเหมือนเดิม ยังเก็บค่าธรรมเนียมการท่องเที่ยวตามปกติ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า คดีเกาะปอดะยืดเยื้อมานานกว่า 30 ปี ก่อนหน้านี้กรมอุทยานฯ ฟ้องร้องเอกชนในข้อหาบุกรุกพื้นที่เกาะปอดะ และในปี 2554 ศาลฎีกามีการตัดสินให้กรมอุทยานฯ ชนะคดี ให้เอกชนรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากพื้นที่ นับเป็นคดีแรกที่กรมอุทยานฯ ชนะคดีนำพื้นที่กลับมาเป็นของรัฐได้ในปี 2557 กรมอุทยานฯ เข้ารื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่หักและรีเสอร์คของเอกชนรวมกว่า 50 หลัง และเข้ามาดูแลบริหารจัดการพื้นที่กระทั่งปี 2558 เอกชนรายเดิมได้นำเอกสาร ส.ค.1 เลขที่ 1 เนื้อที่ 71 ไร่ ในพื้นที่เกาะปอดะ มายื่นฟ้องศาลอีกครั้ง ว่าเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์บนพื้นที่เกาะปอดะ ก่อนประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติล่าสุดเมื่อ 25 ก.ค.2560 ศาลจังหวัดกระบี่มีคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้เอกชนเป็นผู้ชนะคดี ทำให้กรมอุทยานฯ ต้องระงับการก่อสร้างไว้ก่อน